

רע"פ 96/16 - כפיר טמוזרטי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 96/16 - א'

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: כפיר טמוזרטי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 6.12.2015 בע"פ 40477-07-15 שניתן על ידי כבוד השופטים: א' פרקש - סג"נ, א' כהן - שופט בכיר וע' שחם; ובקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש: עו"ד גבי שחר

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (סגן הנשיא א' פרקש והשופטים א' כהן וע' שחם) בע"פ 40477-07-15 מיום 6.12.2015, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בבית שמש (השופט י' מינטקביץ) בת"פ 4866-04-14 מיום 30.3.2015, וגזר דינו מיום 15.6.2015, בגדרו נגזרו על המבקש חודש מאסר בפועל, אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות; וחודשיים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור כל עבירת אלימות, לרבות איומים.

2. המבקש הורשע, לאחר שמיעת הראיות, בעבירה של אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי עובדות כתב האישום, ביום 10.11.2013 איים המבקש על עובדת לשכת התעסוקה בבית שמש (להלן: המתלוננת) בפגיעה שלא כדין בחייו של המאבטח בלשכת התעסוקה (להלן: המאבטח), וזאת כדי להפחידה ולהקניטה. המבקש אמר למתלוננת כי ירצח את המאבטח משום שהלשין עליו. בהמשך לכך פנה המבקש אל המאבטח ואמר לו "תוריד את הכיפה, אלוהים ישלם לך".

3. ביום 30.3.2015 הרשיע בית משפט השלום את המבקש בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. בית משפט השלום ציין כי ברקע לעובדות המתוארות בכתב האישום עמד חשדו של המבקש כי המאבטח עדכן את מנהל סניף לשכת התעסוקה כי המבקש הגיע ללשכת התעסוקה במונית. המבקש הכחיש את המיוחס לו, אך בית משפט השלום העדיף את עדותה של המתלוננת על פני עדותו ועדות אמו. בנוסף, בית המשפט קבע, כי עבירת האימים מתגבשת הן לנוכח אמירת הדברים אשר יוחסו לו בכתב האישום והן לנוכח כך שהוכח במהלך המשפט כי אמר למאבטח בפניו "למינים ולמלשינים לא תהיה תקווה". ביום 15.6.2015 גזר בית משפט השלום את עונשו של המבקש כאמור בפסקה 1 לעיל.

4. המבקש ערער על הכרעת הדין וגזר הדין לבית המשפט המחוזי. המבקש טען בערעורו כי בית משפט השלום הרשיע אותו בעבירת אימים אשר לא נטענה בכתב האישום, לאחר שקבע כי אמר למאבטח "למינים ולמלשינים לא תהיה תקווה". עוד טען המבקש כי בית משפט השלום לא הזהיר עצמו כי ההרשעה מתבססת על עדות יחידה. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו וקבע, כי המבקש הורשע רק בעבירת אימים אחת, בהתאם לכתב האישום. הרשעתו בעבירה זו התבססה בנוסף לעובדות המתוארות בכתב האישום גם על דברים שאמר והעיד עליהם בעצמו, אשר אינם מופיעים בכתב האישום. בנוסף, בית המשפט המחוזי קבע, כי הרשעתו של המבקש איננה מתבססת על עדות יחידה אלא נשענת גם על עדות שלו. לבסוף קבע בית המשפט המחוזי, כי העונש שהוטל על המבקש אינו חמור ואינו מצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

הבקשה למתן רשות הערעור

5. המבקש חוזר וטוען כי הוא הורשע בעבירת איום נוספת אשר לא נזכרה בכתב האישום וזאת מבלי שניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן ביחס אליה. בנוסף, המבקש גורס כי הרשעתו התבססה על עדות יחידה מבלי שבית משפט השלום הזהיר את עצמו בנוגע לכך. לבסוף, המבקש סבור כי יש מקום להקל בעונשו שכן חומרת העונש שגזר עליו בית משפט השלום התבססה על הרשעתו בשתי עבירות אימים במקום באחת.

דיון והכרעה

6. עיינתי בבקשה, ובפסקי הדין של הערכאה הדיונית וערכאת הערעור, ואני סבור כי אין מקום להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן עולה טענה בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123

(1982) (להלן: הלכת חניון חיפה)) או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). בענייננו, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה משפטית עקרונית שכזו והמבקש לא הצביע על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי" בהתאם להלכת חניון חיפה. מעיון בבקשה עולה, כי טענותיו של המבקש נוגעות לענייני הפרטני בלבד, אינן מעלות כל סוגיה כללית או שיקולי צדק מיוחדים ומהוות חזרה על הטענות שהעלה הן בבית משפט השלום והן במסגרת ערעורו לבית המשפט המחוזי.

7. טענתו של המבקש בנוגע להרשעתו בעבירת איומים נוספת אשר לא הופיעה בכתב האישום, וטענתו בנוגע להרשעתו על סמך עדות יחידה - דינן להידחות. טענות אלה נוגעות, כאמור, רק לענייני הפרטי של המבקש, ואינן מצדיקות מתן רשות ערעור. מעבר לצורך אציין, כי אף לגופם של דברים לא מצאתי כי נפל פגם בפסקי הדין של הערכאות הקודמות. סבורני כי אין כל אחיזה בטענת המבקש כי הוא הורשע בשתי עבירות איומים בשל העובדות הנוספות שלא נטענו בכתב האישום אך הוכחו בבית המשפט. טענה זו איננה מעוגנת בהחלטתו של בית משפט השלום, אשר הרשיע את המבקש במפורש "בעבירת איומים" ולא בעבירות איומים, תוך שהוא מתבסס כדין גם על עובדות נוספות שהוכחו בפניו ולא נטענו בכתב האישום, הא ותו לא. מדברים אלו יוצא כי גם טענתו של המבקש ביחס להרשעתו על סמך עדות יחידה איננה יכולה לעמוד. הרשעתו של המבקש התבססה גם על עדותה של אמו וגם על עדותו שלו, ביחס לדברים שהשמיע לעברו של המאבטח.

8. לבסוף, נותרה טענתו של המבקש ביחס לחומרת העונש אשר נגזר עליו. הלכה היא כי טענות לעניין זה אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 2275/15 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (5.5.2015)). בענייננו, טענתו היחידה של המבקש בנוגע לחומרת העונש מתבססת על עמדתו לפיה בית משפט השלום הרשיע אותו בשתי עבירות איומים. משדחיתי את טענות המבקש בנוגע להרשעתו, לכאורה, בשתי עבירות איומים, נשמטת הקרקע גם תחת טענתו היחידה בנוגע לגזר דינו.

9. סוף דבר, הבקשה נדחית. לפיכך, ממילא מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע העונש.

ניתנה היום, כ"ה בטבת התשע"ו (6.1.2016).

שׁוֹפֵט